ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସାହେବଗୌଡ଼ା (ମୃତ) ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

OGEPPA ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 28,2003

[ଏସ୍. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଏବଂ ଜି. ପି. ମାଥୁର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ବମ୍ବେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମ, 1950:ଧାରା 2 (13), 2 (18), 18,19,79 ଏବଂ 80 ।

ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ/ମନ୍ଦିର - ପୈତୃକ ପୂଜାରୀ ଭାବରେ ପୂଜାରୀଙ୍କ ଅଧିକାରିତା ଦାବି କରିବା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା - ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା : ଯେହେତୁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ନ୍ୟାସ/ନ୍ୟାସ ସମ୍ପତ୍ତିର ଘୋଷଣା ସହିତ ଜଡିତ ନୁହେଁ ଯାହା ଉପରେ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ/ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ହୋଇଛି, ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତଙ୍କର ଏପରି ମକଦ୍ଦମା ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାରିତା ରହିଛି - କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟ ଯେ ମନ୍ଦିର ଏବଂ ସଂଲଗ୍ନ ଜମିକୁ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଭାବେ ପଞ୍ଜିକରଣ କରିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାସ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା, ତାହା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ହଟାଇ ପାରିବ ନାହିଁ -ପୁନର୍ବାର ବିଚାର ପାଇଁ ମାମଲା ପଠାଯାଇଛି -ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ -ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908-0.9,R.9 ଏବଂ ଧାରା 9 ।

ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥିଲା, ତାହା ଥିଲା ବମ୍ବେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 80 ଅନୁଯାୟୀ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ହଟାଇ ଦିଆଯିବ କି, ଯେଉଁ ମକଦ୍ଦମାରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମନ୍ଦିର ଏବଂ ସଂଲଗ୍ନ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପୈତୃକ ପୂଜାରୀ ଭାବେ ପୂଜାରିକୀଙ୍କ ଅଧିକାରିତା ଦାବି କରୁଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପବ୍ଲିକ ନ୍ୟାସ ଭାବେ ଏମକଦ୍ଦମା ମନ୍ଦିରର ପଞ୍ଜୀକରଣ ପାଇଁ ନ୍ୟାସ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା ।

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର, ନକାରାତ୍ମକ ଦେଇ ଅଦାଲତ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ :1.1ସାର୍ବଜନୀନ, ଧାର୍ମିକ ଏବଂ ଦାତବ୍ୟ ନ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଶାସନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଏବଂ ଉନ୍ନତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ପାଇଁ ବମ୍ବେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମ, 1950 ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଛି ।

1.2. ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 9 ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି ଯେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତଙ୍କର ଏକ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ତ ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାର କରିବାର ଅଧିକାରିତା ରହିବ, କେବଳ ସେହି ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନଙ୍କ ବିଚାରକୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ବାରଣ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ଯେ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାର କରିବାକୁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ଅଛି ଏବଂ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ବାଦ ଦେବା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଅନୁମାନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏପରି ବର୍ଜନ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ କିମ୍ବା ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ମୁସାମିଆ ଇମାମ ହାଇଦର ବକ୍ସ ରଜଭି ବନାମ ରବ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦଭାଇ ରତ୍ନାଭାଇ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, A.I.R (1969) SC 439; ଦେୱାଜୀ ବନାମ ଗଣପତଲାଲ, A.I.R (1969) ଏସ. ସି. 560 ଏବଂ VLNS ମନ୍ଦିର ବନାମ ଆଇ. ପଟ୍ଟାଭିରାମୀ ରେଡ୍ଡୀ, A.I.R (1967) SC 781 ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।

1.3. ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ଅଧିକାର ହେଉଛି ମନ୍ଦିରର ପୈତୃକ ପୂଜାରୀ ହେବା । ନ୍ୟାସୀମାନେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (18) ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ନ୍ୟାସର ନ୍ୟାସୀ ବୋଲି ନିଜକୁ ଦାବି କରନ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ନ୍ୟାସର ଅସ୍ତିତ୍ୱ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା କିମ୍ବା କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମ୍ପତ୍ତି ଏପରି ନ୍ୟାସର ସମ୍ପତ୍ତି ଯାହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 79 ଅନୁଯାୟୀ ଉପ କିମ୍ବା ସହକାରୀ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆସେ ସେ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଘୋଷଣା ଦାବି କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଥିଲା ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବଂଶାନୁଗତ ପୂଜାରୀ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଅଧିକାର କିମ୍ବା ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା କରିବାର ସେମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀ ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ଘୋଷଣା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଅଧିକାରରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ବାରଣ କରିବା ପାଇଁ

ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଡିକ୍ରି । ଏହିପରି ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 19 କିମ୍ବା ଧାରା 79 ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ ଆସେ ନାହିଁ ଯାହା ଉପରେ ଉପ କିମ୍ବା ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ତଦନ୍ତ କରିବା ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାର ଅଧିକାରିତା ରହିଛି । ତେଣୁ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 80ର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ, ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାଷା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି, ତାହା "ଏହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଏହା ଅଧୀନରେ କୌଣସି ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଯାଉଥିବା କିମ୍ବା ଏହାର ମୁକାବିଲା କରାଯାଉଥିବା ଏବଂ ଯେଉଁ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏପରି ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କିମ୍ବା ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ କରାଯାଇଛି, ସେହି କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ" ରେ ସୀମିତ ରହିବ ନାହିଁ ।

1.4. କେବଳ ଏହି ସତ୍ୟ ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମନ୍ଦିର ଏବଂ ଏଥିରେ ସଂଲଗ୍ନ ଜମିକୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18 ଅନୁଯାୟୀ ସହକାରୀ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନ କରି ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିଲେ, ତାହା ଅଭିଯୋଗରେ ପ୍ରକାଶିତ ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ଏଥିରେ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିକାରକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଉଚ୍ଛେଦ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତାମତ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଭୁଲ ଏବଂ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନୂତନ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ମାମଲାକୁ ପଠାଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା :1993 ର ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 1352-1353 ।

1990ର R.S.A. ସଂଖ୍ୟା 708-709/1990 ରେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 24.7.1992 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍. ଏସ୍. ହେଗ୍ଡେ, ଆଇ. ଅହମ୍ମଦ, ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରକାଶ ଏବଂ ଏସ୍. କେ. ଅଗ୍ନିହୋତ୍ରୀ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ କେ. ଆର ନାଗରାଜା (NP), ଡ଼. ମୀରା ଅଗ୍ରୱାଲ ଏବଂ ଆର.ସି ମିଶ୍ର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଜି. ପି. ମାଥୁର, କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜୁଲାଇ 24,1992 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲଗୁଡିକ ଆଗତ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ କରାଯାଇଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ଏହି ଆଧାରରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବମ୍ବେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମ, 1950 ର ଧାରା 80 ଦ୍ୱାରା ଏହା ନିଷେଧ କରାଯାଇଥିଲା (ଏହା ପରେ 'ଅଧିନିୟମ' ଭାବରେ ଡିକ୍ରି) ।

ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗର ପ୍ରଶ୍ନ ବିଜାପୁରର ମୁଖ୍ୟ ମୁନ୍ସିଫଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ସହିତ ଜଡିତ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ସର୍ଭେ ସଂଖ୍ୟା 214 ରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆମୋଗସିଦ୍ଧା ମନ୍ଦିରର ପୈତୃକ ପୂଜାରୀ, ବିଶେଷ କରି ଜଲଗେରୀ ତାଲୁକାର ସର୍ଭେ ସଂଖ୍ୟା 214-B ବିଜାପୁର, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କ ପିତା ଏବଂ ଜେଜେବାପା ପାଳି କରି ପୂଜା କରୁଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ 1 ଙ୍କ ପୂଜା କରିବାର ଆଠ ଅଣା ଅଧିକାର ରହିଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଅପିଲକାରୀ ପୂଜା କରିବାର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଧିକାର ରହିଛି ଯାହା ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବଜମାନେ ପାଳି କରି ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀମାନେ ବର୍ଷସାରା ପୂଜା କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଛତି ଅମାବାସ୍ୟାର ବାର୍ଷିକ ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ଅମୋଗସିଦ୍ଧଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ନୈବେଦ୍ୟ ଉପରୋକ୍ତ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ସମ୍ଭବତଃ ପ୍ରାୟ ଛଅ ଶହ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଅମୋଗିଦ୍ଧଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ସମାଧି ନିର୍ମାଣ ସମୟରୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଚାଲିଛି । ସମାଧି ହେଉଛି ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ମନ୍ଦିରରେ ଆମୋଗସିଦ୍ଧଙ୍କ ଦେବତା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀମାନେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନୈବେଦ୍ୟର ଲାଭ ପାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରର ପୈତୃକ ୱାହିୱତଦାର ପୂଜାରୀ ଭାବରେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ଯାହା ଆମୋଗସିଦ୍ଧଙ୍କ ବଂଶଧର । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅର୍କେରୀ ଗ୍ରାମରୁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମୋଗସିଦ୍ଧା କୁର୍ବାର୍ ହେବା ସହିତ ଜଡିତ ବୋଲି ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ବିରୋଧ କରିଛନ୍ତି । ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ କେତେକ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କ ବିରୋଧରେ 1944 ର OS ସଂଖ୍ୟା 88 ହେବା ବିରୋଧରେ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର 1967 ରେ ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା ପ୍ରଦର୍ଶନରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ବାଧା ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲକାରୀ 4 ଏବଂ ଅପିଲକାରୀ 3 ଙ୍କ ପିତା ପୂଜା ପ୍ରଦର୍ଶନରେ କୌଣସି ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ

ବାରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ 1967 ର OS ସଂଖ୍ୟା 347 ଦାୟର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ମକଦ୍ଦମା ଅଭିଯୋଜନ ଅଭାବରୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀମାନେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ବିନା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ପୂଜା କରିବାର ଅଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ କରିଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ମନ୍ଦିରର ଆଖପାଖ ଅଞ୍ଚଳରେ ଚାଲିଥିବା ବାର୍ଷିକ ଯାତ୍ରା ସିଦ୍ଧଲିଙ୍ଗପ୍ପା କରବାସପ୍ପା ସିରାଲସେଟ୍ଟି ଏବଂ ପୂଜାରୀଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଏକ ପଞ୍ଚାୟତ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ଭକ୍ତମାନେ ମନ୍ଦିର ଏବଂ ଏହା ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ଜମିକୁ ବେଲଗାମର ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ 1980 ର ତଦନ୍ତ ସଂଖ୍ୟା 321 ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ମକଦ୍ଦମାରେ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

(A) ବାଦୀମାନେ ପୈତୃକ ୱାହିୱତଦାର ପୂଜାରୀ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବାର ଡିକ୍ରି ଏବଂ ଏହିପରି ଉପରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ପାଳି କରି ସର୍ବଦା ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ମନ୍ଦିରରେ ଆମୋଗସିଦ୍ଧା ଭଗବାନଙ୍କ ପୂଜା କରିବାର ପୂଜାରୀ ଅଧିକାର ରହିଛି;

(B) ପ୍ରତିବାଦୀ, ସେମାନଙ୍କର ଏଜେଣ୍ଟ ଏବଂ ନିଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରରେ ଆମୋଗସିଦ୍ଧା ଭଗବାନଙ୍କ ପୂଜାର ବାଦୀଙ୍କ ଅଧିକାର ସହିତ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ବାରଣ କରୁଥିବା ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶର ଏକ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଡିକ୍ରି;

(C) ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଶ୍ୱସ୍ତି, ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରନ୍ତି ।

ଉତ୍ତରଦାତା 1 ଅଭିଯୋଗରେ କରାଯାଇଥିବା ଅର୍ଜିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ଲିଖିତ ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ 1967 ମସିହାରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଭାବରେ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା ଆଦେଶ IX ନିୟମ 9 C.P.C ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜାରୀ ଭାବରେ ପୂଜା କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ଏବଂ ଅମୋଗସିଦ୍ଧା ମନ୍ଦିର ଜଲାଗେରୀ ଗାଁର RS No.214/B ର ମାମଳି ଗୁଣ୍ଡାରେ ଅବସ୍ଥିତ ବୋଲି ଉତ୍ତରଦାତା 4 ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ବିରୋଧ କରି ଲିଖିତ ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀମାନେ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଆମୋଗସିଦ୍ଧା ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା କରିନାହାଁନ୍ତି କିମ୍ବା ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି ନୈବେଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ଅଭିଯୋଗରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଝଗଡ଼ା ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି ତାହା ମିଥ୍ୟା ।

ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଆଧାରରେ ବିଦ୍ୱାନ ମୁନ୍ସିଫ 11ଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସଂଖ୍ୟା 8ରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 79 ଏବଂ 80 କାରଣରୁ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଯାଇଛି କି ନାହିଁ । ବିଦ୍ୱାନ ମୁନ୍ସିଫ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଚିଠି ପ୍ରେରଣ ସଂଖ୍ୟା 8 ଜାରି କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ଅବରୋଧ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ମୌଖିକ ଏବଂ ଦସ୍ତାବିଜ ସାକ୍ଷ୍ୟର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପରେ ସେ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଏକ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମାମ୍ପଚ୍ଛି ଗୁଣ୍ଡାରେ ଅବସ୍ଥିତ ମକଦ୍ଦମା ମନ୍ଦିରର ପୂଜାରୀ । ଅପିଲକାରୀମାନେ ଜଲାଗେରୀ ଗାଁର ଏକ ଦେବସ୍ଥାନ କମିଟି ସହିତ 1986ରେ ଆଗାମୀ ଚଚ୍ଛି ଅମାବାସ୍ୟାର 15ତମ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାମ୍ପଚ୍ଛି ଗୁଣ୍ଡାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆମୋଗିଦ୍ଧା ମନ୍ଦିରର ପୂଜା ଏବଂ ଯାତ୍ରା କରିବେ ଏବଂ ସେମାନେ 1986ରେ ଚଚ୍ଛି ଅମାବାସ୍ୟାର 16ତମ ଦିନଠାରୁ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ମନ୍ଦିରର ଅଧିକାର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଚଚ୍ଛି ଅମାବାସ୍ୟାର 15ତମ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ମନ୍ଦିରର ପୂଜା ଏବଂ ଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟ କରିବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ବାର୍ଷିକ ପାଳିରେ ପୂଜା ଏବଂ ଯାତ୍ରା ପାଳନ କରିବାର ଅଧିକାର ପାଇଛନ୍ତି ।ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2,4 ଏବଂ 6 ବିଦ୍ୱାନ ମୁନ୍ସିଫଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଡିକ୍ରି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିଥିଲେ। ପ୍ରଥମ ଅପିଲେଟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଡିକ୍ରୀରେ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀମାନେ ମାମ୍ପଚ୍ଛି ଗୁଣ୍ଡାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅମୋଗସିଦ୍ଧା ମନ୍ଦିରର ବଂଶାନୁଗତ ପୂଜାରୀ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଘେରି ରହିଥିବା ଅନ୍ୟ ମନ୍ଦିରଗୁଡ଼ିକ ଉଭୟ ଜଲାଗେରୀ ଏବଂ ଆରାକେରୀ ଗ୍ରାମ ସୀମାରେ ଅବସ୍ଥିତ ବୋଲି ଧରାଯାଇଥିଲା । ଆମୋଗସିଦ୍ଧା ମନ୍ଦିରରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂଜାର ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରଥମ ଅପିଲ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରୀ ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖିତ ଅନୁଭବ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ବେଲଗାମର ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ ସମ୍ମୁଖରେ ମନ୍ଦିରର ପଞ୍ଜୀକରଣ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାର ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ଏକ ନ୍ୟାସ ଭାବରେ ମନ୍ଦିରର ପଞ୍ଜୀକରଣ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତଦନ୍ତ ବିଚାରାଧୀନତା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ମନ୍ଦିରଟି ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ କି, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ କେବଳ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହି ବିଷୟ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 80 ଅନୁଯାୟୀ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ବାରଣ କରାଯାଇଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ନ୍ୟାସୀମାନେ କେବଳ ପୂଜାରୀ ଭାବରେ ନୁହେଁ ବରଂ ପୂଜାରୀ ତଥା ନ୍ୟାସୀ ଭାବରେ ଅଧିକାରିତା ଦାବି କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ପୂଜାରୀ ଅଧିକାରିତା ପାଇଁ ଥିଲା । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ ବେଲଗାମଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ତଦନ୍ତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 80 ଅନୁଯାୟୀ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଫଳାଫଳ ଉପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 80 ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ଉପରୋକ୍ତ ଧାରା ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇଛି ଆଇନରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଭୁଲ ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଉପରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନ ନ୍ୟାୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବମ୍ବେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆସେ ଏବଂ ତେଣୁ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 80 ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାର କରିବାକୁ କିମ୍ବା ଡିକ୍ରି ମଞ୍ଜୁର କରିବାକୁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନଥିଲା ଏବଂ

ଫଳସ୍ୱରୂପ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଡିକ୍ରିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଠିକ୍ ଥିଲେ ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ନିଷେଧ କରାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରସ୍ତାବନାରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ବମ୍ବେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମ, 1950 ସାର୍ବଜନୀନ, ଧାର୍ମିକ ଏବଂ ଦାତବ୍ୟ ଟ୍ରଷ୍ଟଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଶାସନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଏବଂ ଉନ୍ନତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଛି । ଧାରା 2 (13) ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ ଏବଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଧାର୍ମିକ କିମ୍ବା ନ୍ୟାସ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଉଭୟ ପାଇଁ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ କିମ୍ବା ଗଠନମୂଳକ ନ୍ୟାସ ଏବଂ ଏଥିରେ ଏକ ମନ୍ଦିର, ଏକ ମଠ, ୱାକ୍ଫ, ଚର୍ଚ୍ଚ, ସିନେଗଗ୍, ଆଗାରୀ କିମ୍ବା ସର୍ବସାଧାରଣ ଧାର୍ମିକ ଉପାସନାର ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନ, ଏକ ଧର୍ମଦା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧାର୍ମିକ କିମ୍ବା ନ୍ୟାସ ଅନୁଦାନ ଏବଂ ଏକ ଧାର୍ମିକ କିମ୍ବା ନ୍ୟାସ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଉଭୟ ପାଇଁ ଗଠିତ ଏକ ସମାଜ ଏବଂ ସମିତି ପଞ୍ଜୀକରଣ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପଞ୍ଜୀକୃତ । ଧାରା 2 (18) ଜଣେ ନ୍ୟାସୀଙ୍କୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ ଏବଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେଉଁଥିରେ ଏକାକୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହଯୋଗରେ, ନ୍ୟାସ ସମ୍ପତ୍ତି ନିହିତ ଏବଂ ଏଥିରେ ଜଣେ ପରିଚାଳକ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯେଉଁ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ପାଇଁ ଏହି ଆଇନ ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି, ସେହି ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସର ନ୍ୟାସୀଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେବ ଯେ ସେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସର ପଞ୍ଜୀକରଣ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଅଞ୍ଚଳର ଉପ କିମ୍ବା ସହକାରୀ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ଏପରି ଆବେଦନ କରାଯିବ । ଏହି ଧାରାର ଉପଧାରା (5) ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ନ୍ୟାସରେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ଖଣ୍ଡ (ai) ରୁ (viii) ରେ ଗଣନା କରାଯାଇଥିବା ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିବରଣୀ ରହିବ, ଯଥା, ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ପରିଚାଳକଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ଠିକଣା, ନ୍ୟାସୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ନ୍ୟାସୀର ପଦ୍ଧତି, ଅସ୍ଥାବର ଏବଂ ସ୍ଥାବର ନ୍ୟାସ ସମ୍ପତ୍ତିର ତାଲିକା, ସେମାନଙ୍କର ବର୍ଣ୍ଣନା ଏବଂ ବିବରଣୀ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ଅସ୍ଥାବର ଏବଂ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ଆନୁମାନିକ ମୂଲ୍ୟ, ହାରାହାରି ବାର୍ଷିକ ଆୟ ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ଇତ୍ୟାଦି । ଧାରା 19 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଧାରା 18 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ନ୍ୟାସ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଉପ କିମ୍ବା ସହକାରୀ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଏକ ନ୍ୟାସ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି କି ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି ନ୍ୟାସ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ କି ନାହିଁ, କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ଏପରି ନ୍ୟାସର ସମ୍ପତ୍ତି କି, ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ପରିଚାଳକଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ଠିକଣା, ନ୍ୟାସୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ନ୍ୟାସୀର ପଦ୍ଧତି, ଏହିପରି ନ୍ୟାସର ଉତ୍ପତ୍ତି, ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ମୋଟ ହାରାହାରି ବାର୍ଷିକ ଆୟ ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚର ପରିମାଣ ଜାଣିବା ବିହିତ ରୀତିରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବେ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 79 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କୌଣସି ନ୍ୟାସ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି କି ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି

ନ୍ୟାସ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମ୍ପତ୍ତି, ଏପରି ନ୍ୟାସର ସମ୍ପତ୍ତି, ଉପ କିମ୍ବା ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାସ କରାଯାଇଥିବା ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପିଲରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯିବ । ଅପିଲ ଉପରେ ଅଦାଲତ କିମ୍ବା ଆପିଲରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ରଦ୍ଦ ନହେଲେ, ଉପ କିମ୍ବା ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ କିମ୍ବା ଅପିଲରେ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି, ଯେପରି ପରିସ୍ଥିତି ହୋଇପାରେ, ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ହେବ ।ଧାରା ୫0 ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଏହା ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :-

> " ୫0 ନ୍ୟାୟପାଳିକାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ: ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ଆଦେଶ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟତୀତ, କୌଣସି ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବା କିମ୍ବା ଏହାର ମୁକାବିଲା କରିବାର ଅଧିକାରିତା ରହିବ ନାହିଁ ଯାହା ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କିମ୍ବା ଅଧିନରେ କୌଣସି ଅଧିକାରିତୀ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କିମ୍ବା ପରିଚାଳନା କରାଯିବ ଏବଂ ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏପରି ଅଧିକାରିତୀ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କିମ୍ବା ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ହୋଇଛି ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ଅଧିନିୟମର ଧାରା ୫0 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ବାରଣ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାରକୁ ନେଇ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 9 ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି ଯେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତଙ୍କର ଏକ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ତ ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାର କରିବାର ଅଧିକାରିତା ରହିବ, କେବଳ ସେହି ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନଙ୍କ ବିଚାରକୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ବାରଣ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ଯେ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାର କରିବାକୁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ଅଛି ଏବଂ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ବାଦ ଦେବା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଅନୁମାନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏପରି ବର୍ଜନ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ କିମ୍ବା ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବେ ସୂଚିତ ହେବା ଉଚିତ । ମୁସାମିଆ ଇମାମ୍ ହାଇଦର୍ ବକ୍ସ ରଜଭି ବନାମ ରବ୍ରି ଗୋବିନ୍ଦଭାଇ ରତ୍ନାଭାଇ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, AIR (1969) SC 439 (ପାରା 7) ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ନିର୍ମାଣର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀତିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ହେଉଛି ଯେ ଯଦି ଏକ ବିଧାନ ଏକ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସାଧାରଣ ଅଧିକାରିତାକୁ ବାଦ ଦେବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରେ ତେବେ ଏହା ସ୍ୱଷ୍ଟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଏପରି ସର୍ତ୍ତାବଳୀର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ନିଶ୍ଚିତ

ଭାବରେ ଏପରି ବହିଷ୍କାରର ଅନୁମାନକୁ ନେଇଯିବ । ଏହି ନୀତିକୁ ଦେୱାଜୀ ବନାମ ଗଣପତଲାଲ, AIR (1969) SC 560ରେ ଦୋହରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ଯେ ଏକ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରୁଥିବା ଆଇନର ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କଠୋର ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏପରି କରିବାର ଅଧିକାରିତା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ହଟାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ପକ୍ଷ ଉପରେ ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି ।VLNS ମନ୍ଦିର ବନାମ ଆଇ. ପଟ୍ଟାଭିରାମିରେଡ୍ଡି, AIR (1967) SC 781 ମାମଲାରେ, ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ସୁବ୍ବା ରାଓ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତରଫରୁ ବକ୍ତବ୍ୟ ରଖି ଉକ୍ତ ବିବରଣୀର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 13ରେ ନିମ୍ନମତେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ :

> " ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ, ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ତ ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାର କରିବାର ଅଧିକାରିତା ରହିବ, କେବଳ ସେହି ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ବାରଣ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଏକ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନୀତି ଯେ ଏକ ସାଧାରଣ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ହଟାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ଏକ ପକ୍ଷ ଏପରି କରିବାର ଅଧିକାରିତା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବ ।ଅଧିନିୟମର ଧାରା 93 ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମାର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲାଗୁ କରେ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇପାରିବ; ଅର୍ଥାତ୍, ଧାରା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇନଥିବା ମାମଲା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସାଧାରଣ ଉପାୟରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇପାରିବ । ତେଣୁ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ମାମଲା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଉପରେ ଏହା କେତେକ ବୈଧାନିକ କଟକଣା ଲାଗୁ କରିଥାଏ ।

ଅଭିଯୋଗରେ କରାଯାଇଥିବା ଅର୍ଜି ହେଉଛି ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ ମନ୍ଦିରର ପୈତୃକ ପୂଜାରୀ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କ ପିତା ଏବଂ ଜେଜେବାପା ପାଳି କରି ପୂଜା କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ଅମୋଗସିଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ନୈବେଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦିରରେ ପାଆନ୍ତି । ଅପିଲକାରୀମାନେ ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାୟ ଛଅ ଶହ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସମାଧି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପରଠାରୁ ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବଜମାନେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନୈବେଦ୍ୟ ପାଉଛନ୍ତି । ଏହି

ଅଧିକାରକୁ ସେମାନେ ମନ୍ଦିରର ପୈତୃକ ୱାହିୱତଦାର ପୂଜାରୀ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଅମୋଗସିଦ୍ଧାଙ୍କ ବଂଶଧର ଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାର କାରଣ ସେତେବେଳେ ଉପୁଜିଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମନ୍ଦିରରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂଜା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ସେଠାରୁ କିଛି ପୂଜା ସାମଗ୍ରୀ ନେଇଯାଇଥିଲେ । ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଏକ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଅଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ୱାହିୱତ୍ ପୂଜାରୀ ଏବଂ ତେଣୁ ମନ୍ଦିରରେ ସର୍ବଦା ପୂଜା କରିବାର ପୂଜାରୀ ଅଧିକାର ଅଛି ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପୂଜାର ଅଧିକାର ସହିତ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଡିକ୍ରି କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18 ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସର ନ୍ୟାସୀ ଉପରେ ଏକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନ୍ୟସ୍ତ କରେ ଯାହା ଉପରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଛି ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସର ପଞ୍ଜୀକରଣ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରିବାକୁ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 19 ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁ ଉପ କିମ୍ବା ସହକାରୀ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ଏପରି ନ୍ୟାସ କରାଯାଇଛି, ସେ ଖଣ୍ଡ (i) ରୁ (viii) ରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତଦନ୍ତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏପରି ଏକ ନ୍ୟାସ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି କି ନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ କି ନାହିଁ, କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ଏପରି ନ୍ୟାସର ସମ୍ପତ୍ତି କି ନାହିଁ, ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ପରିଚାଳକଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ଠିକଣା, ନ୍ୟାସୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ନ୍ୟାସୀର ପଦ୍ଧତି, ଏପରି ନ୍ୟାସର ଉତ୍ପତ୍ତି, ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ମୋଟ ହାରାହାରି ବାର୍ଷିକ ଆୟ ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚର ପରିମାଣ ।

ଅଭିଯୋଗରେ କରାଯାଇଥିବା ଅର୍ଜି ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ଅଧିକାର ହେଉଛି ମନ୍ଦିରର ପୈତୃକ ପୂଜାରୀ ହେବା । ନ୍ୟାସୀମାନେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (18) ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ନ୍ୟାସର ନ୍ୟାସୀ ବୋଲି ନିଜକୁ ଦାବି କରନ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ନ୍ୟାସର ଅସ୍ତିତ୍ୱ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଷୟରେ କୌଣସି ଘୋଷଣା କିମ୍ବା କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମ୍ପତ୍ତି ଏପରି ନ୍ୟାସର ସମ୍ପତ୍ତି ଯାହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 79 ଅନୁଯାୟୀ ଉପ କିମ୍ବା ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆସେ ବୋଲି ଦାବି କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ୱସ୍ତି ହେଉଛି ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବଂଶାନୁଗତ ପୂଜାରୀ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଅଧିକାର କିମ୍ବା ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା କରିବାର ସେମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀ ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ଘୋଷଣା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଅଧିକାରରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ବାରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଡିକ୍ରି ।

ଏହିପରି ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 19 କିମ୍ବା ଧାରା 79 ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ ଆସେ ନାହିଁ ଯାହା ଉପରେ ଉପ କିମ୍ବା ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ ତଦନ୍ତ କରିବା ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାର ଅଧିକାରିତା ରହିଛି । ତେଣୁ, ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 80ର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ, ଯାହା ବ୍ୟବହୃତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାଷା ଦ୍ୱାରା "କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା ଏହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଅଧୀନରେ କୌଣସି ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆଦେଶ ନିଆଯାଏ କିମ୍ବା ପରିଚାଳନା କରାଯାଏ ଏବଂ ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏପରି ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶ କିମ୍ବା ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ କରାଯାଇଛି" ପ୍ରୟୋଗ ହେବ ନାହିଁ ।

ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଏହି ମକଦ୍ଦମା ନିଷିଦ୍ଧ ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ଆଧାର ହେଉଛି ଯେ ଅଭିଯୋଗର ପାରା 3 ରେ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି ଯେ ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଅବଶିଷ୍ଟ ଭକ୍ତମାନେ ମନ୍ଦିର ଏବଂ ଜମିକୁ ବେଲଗାମର ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ ନିକଟରେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ତାଙ୍କ ବିବୃତିରେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମନ୍ଦିର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନ୍ୟାସ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ତଦନ୍ତ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା । ଆମ ମତରେ କେବଳ ଏହି ସତ୍ୟ ଯେ ନ୍ୟାସୀମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମନ୍ଦିର ଏବଂ ଏହା ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ଜମିକୁ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିଲେ, ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18 ଅନୁଯାୟୀ ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ନ୍ୟାସ ଆବେଦନ ଆଗତ କରି ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ସେଥିରେ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବହିଷ୍କାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାର କାରଣ ହେଉଛି 1982 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 3 ତାରିଖ ରାତିରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମନ୍ଦିରରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂଜା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କେତେକ ପୂଜା ସାମଗ୍ରୀ ନେଇଯାଇଥିଲେ ଯାହା ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପୂଜା ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ଅସମ୍ଭବ କରିଦେଇଥିଲା । ଆମ ମତ, ମକଦ୍ଦମାରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏପରି କୌଣସି ବିଷୟର ନ୍ୟାୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଯାହା ସହାୟକ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନ୍ଦିରର ପଞ୍ଜୀକରଣ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ନ୍ୟାସ ଉପରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 19 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସମୟରେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଭାବରେ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତ ଆଇନରେ

ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଭୁଲ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଡିକ୍ରି ଏବଂ ଡିକ୍ରୀକୁ ବାତିଲ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ସଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଏତଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 24 ଜୁଲାଇ, 1992ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରୀକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ମାମଲାକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 708 ଏବଂ 709/1990ର ର ଏକ ନୂତନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଶୀଘ୍ର ଏବଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପଠାଯାଇଛି । ଅପିଲକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ।

ଏସ୍. କେ. ଏସ୍.

ଅପିଲଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅନୁବାଦିକା : କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।